kisdobos

1978. MÁJUS

Amikor én kislány voltam...

Amikor én kislány voltam többet voltam beteg, mint nem. Írni jóformán édesanyámtól tanultam. Hej, de sokat kínlódtam a nagy L betű nyalka, kacskaringós hurkaival! Hej, de sokat kínlódott énmellettem ő is! Mert a beteg gyerek nyűgös, hol teát kér, hol a kedvenc játékát, hol meg mesét...

Történt egyszer, hogy a mesét nem anyám mondta, hanem valamelyik rokon néni olvasta fel egy régi meséskönyvből. Félelmetes volt az a mese! Arról szólt, hogy egy édesanyának megbetegszik a gyermeke. Az édesanya fűhöz-fához siet segítségért. Végre egy varázsló megszánja, s megígéri, hogy meggyógyítja gyermekét. De a fizetség iszonyú: arcának selymes bőre, szemének ifjú pillantása, hajának aranyszíne. És az édesanya odaadja mindezt a gyermekéért.

Amint meggyógyultam, naponta lélekszakadva rohantam haza az iskolából; jaj, vajon olyan-é még édesanyám, mint amilyennek reggel láttam; feketehajú, hamvasarcú, huncut-vidámszemű?

A mese — az mese. Az élet komoly valóság...

Amikor én kislány voltam, egy tavaszi napon iskolából jövet a kórházba mentem. Anyámat műtötték. Még sápadt volt, halvány, s amint föléhajoltam, éreztem az altató orvosság-szagát. Félig kinyitotta a szemét és úgy suttogta:

— Sikerült a számtandolgozat?

Sírnom kellett... Pedig csodálatosan szép tavasz volt akkor. Odakint ismeretlen emberek ölelgették egymást, és sírt és nevetett mindenki örömében. 1945. május 9. volt, a béke első napja...

Amikor én kislány voltam, az iskolában mindig verset tanultunk anyák napjára, és kis hímzéseket készítettünk ajándéknak. A versekben ilyen szavak szerepeltek, hogy: „önfeláldozás, áldozat, szorgalom, szeretet..."

Az anyáknapi versek ilyen ünnepélyesek. Ilyen verset tanult a fiam is, és azt hiszem, míg a világ s hét nap ilyennel köszöntik a mamákat. Az ajándékok is hasonlóak, mint amilyeneket valamikor, kislánykoromban mi készítettünk.

Az édesanyák lettek mások.

Tanulnak, akárcsak ti. Még vacsorafőzéskor is előttük egy szótár. És a mindennapi otthoni munka mellett, amikor a család régen alszik már, ők műszaki rajzokat készítenek, vagy szakdolgozatokat írnak. Reggel munkába mennek, de közben a tízóraitokat becsomagolják, megnézik a táskátokat, hogy mindent visztek-e magatokkal. Politikai kérdéseken vitáznak édesapátokkal, s közben házépítési költségeket számolgatnak.

Figyeljétek édesanyátok életét! Tanuljatok tőle! És ha majd egyszer tíz-tizenöt esztendő múlva felnőttek lesztek, olyanok legyetek, mint ő: szépek, szorgalmasak, szeretetreméltók, embert és munkát szeretők!

Joó Katalin

Kassák Lajos versei

Bíztató

Építők, építők,
világot szépítők,
ragyogó ég alatt
húzzatok magasba
vasbeton falakat.

Ácsok és kovácsok,
jól megvasaljátok
házaink új sorát,
föléjük tegyetek
vörösréz kupolát.

Gyerünk munkára

Felleghajtó kerge szél,
de sok rosszat fecsegtél,
énekeljünk másról.

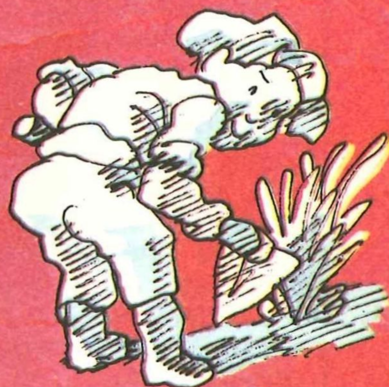
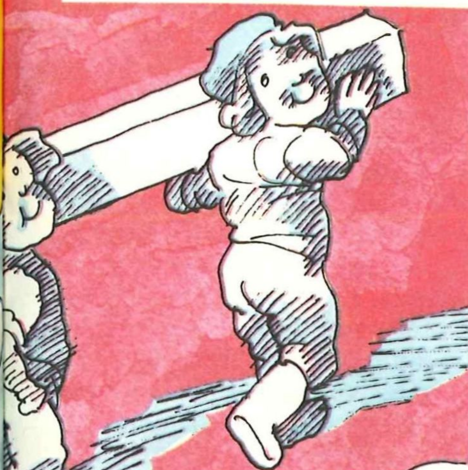
Felejteni nem nehéz,
dudorászik a kertész,
nyesegeti fáit.

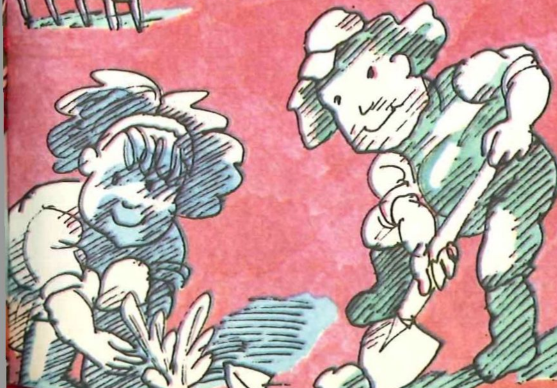
Beérnek a rügyei,
hacsak el nem felejti
sütni a napocska.

Mi se fussunk aludni,
szántó-vetők vagyunk mi,
sok a dolgunk mára.

Hej, alvégi cimborák,
lássunk hozzá szaporán
ásóval kapával.

Vessük be a holdakat,
jut majd bőven jófalat
nekem is, neked is.

Birkás Ákos rajzai

Simai Mihály

Az égigérő fánál

Hosszú, nagy háborúból jött a katona. Gyalogszerrel, tépett gúnyában, sebesült karral, meggörnyedve. Hátán valami nehéz zsákot cipelt. Fáradt és éhes volt. Forróság gyötörte, hideg rázta. Arca borostás, haja szürkésfehér, mint a megvénült hó.

Sugárka, a fátylas-uszályos királykisasszony már várta a kristálypatak partján. Adott neki fonottkalácsot, sonkát, tojást, sebét bekötözte puha patyolattal. Aztán, mint a többi háborúból visszatért katonát, őt is odavezette az égigérő diófa alá.

Zöld burok, zöld burok,
zöld burokban tűz ragyog.

Égen égő csillagok — dalolta a királylány és biztató kedvesen nézett a legényre.

— Most pedig, ősi szokás szerint, add át nekem az idegen földet — mondotta. — Add át a földet, amelyért verekedtél, amelyért sebet kaptál, vért ontottál. Add át nekem, hős katona, a rögöket, melyekért annyit szenvedtél; hadd terítsem szét őket dicsőségünk vénségesvén fája alatt, merítsen új erőt belőlük a mi csodás égigérő diófánk!

A katona ledobta válláról a szürkésfekete zsákot. Kinyílt a zsák szája, s mint megannyi varangyosbéka, kigurultak belőle az idegen föld göröngyei. A királylány meg táncra perdült az aranycipellőjében. Vígan járta, s a hantok szétporlottak az égigérő fa alatt. A katona seméből két nagy könnycsepp gördült le akkor.

— Ha új ág hajt, rólad nevezzük el — mondta a királylány a könnyesszemű, őszhajú katonának. — Sok hantot hoztál, jó földet adtál az éhes gyökereknek, vitéz harcos. Vedd hát jutalmad: Kitüntetlek!

Azzal benyúlt az égigérő fa odvába, elővette hajszálvékony, végtelenhosszú varázspálcáját. Ez volt a királyi dióverő pózna. Dalba kezdett megint:

Zöld burok, zöld burok,
zöld burokban tűz ragyog.
Égen égő csillagok,
zöld burokból hulljatok!

Kinyújtott kezével suhogtatta a királyi dióverőt a szépséges leány. Csapott vele keletre és nyugatra, északra, délre, és ekkor a fa körül édeshangú muzsika, zengés, csengés hallatszott. Mintha végtelen hosszú vonóka játszott volna végtelen húrokon —, mintha hegedült volna a csodafa koronája.

De a katona szeméből a zene hallatára sem száradtak ki a könnyek.

Ekkor vállára hulltak az első csillagok.

— Ugye most jobb, őrmester! — mutatott az ezüst csillagokra a királykisasszony. Ő azonban tagadóan rázta a fejét.

A csillagok pedig tovább hulltak. Most már arany volt valamennyi. El sem fértek a katona vállapján.

— Ugye most jobb, főhadnagy?

— Ugye most jobb, kapitány? Ugye most jobb, őrnagy úr? Ugye most jobb, vezérezredes? — szólongatta a kitüntetett legényt Sugárka, a királykisasszony. Mindhasztalan. A katona szemét csak még inkább elöntötték a könnyek. Tagadó szomorúan ingatta a fejét. Egész testét rázta a néma zokogás. És az áradó csillagmuzsikába ekkor puskalövések, ágyúdörgések keveredtek, egyre vadabbak, egyre hangosabbak.

A királylány megütődve hallgatta. De a keze tovább suhogtatta a dióverő póznát, újabb és újabb kitüntetés-csillagok hulltak, már tele volt velük a katona melle is. Fityegtek, fénylettek, összecsendültek.

Ekkor a zene és a csatazaj hangjaiból mindketten kihallották a kiáltást:

— Ne hagyj itt! Kötözz be, vigyél magaddal! Ments meg barátom!

A katona összegörnyedt. Kezét a fülére tapasztotta, ám így is hallotta a segélykiáltást. A barátja hívta. A bajtárs aki vele harcolt, mély sebet kapott az idegen országban, ahova a földért vonultak seregükkel. De a katona nem hozhatta őt magával. A Harci-Szabálykönyv tiltotta erősen, mert aki sebesültet visz a hátán, hogyan hozhatná az el a földeszsákot?

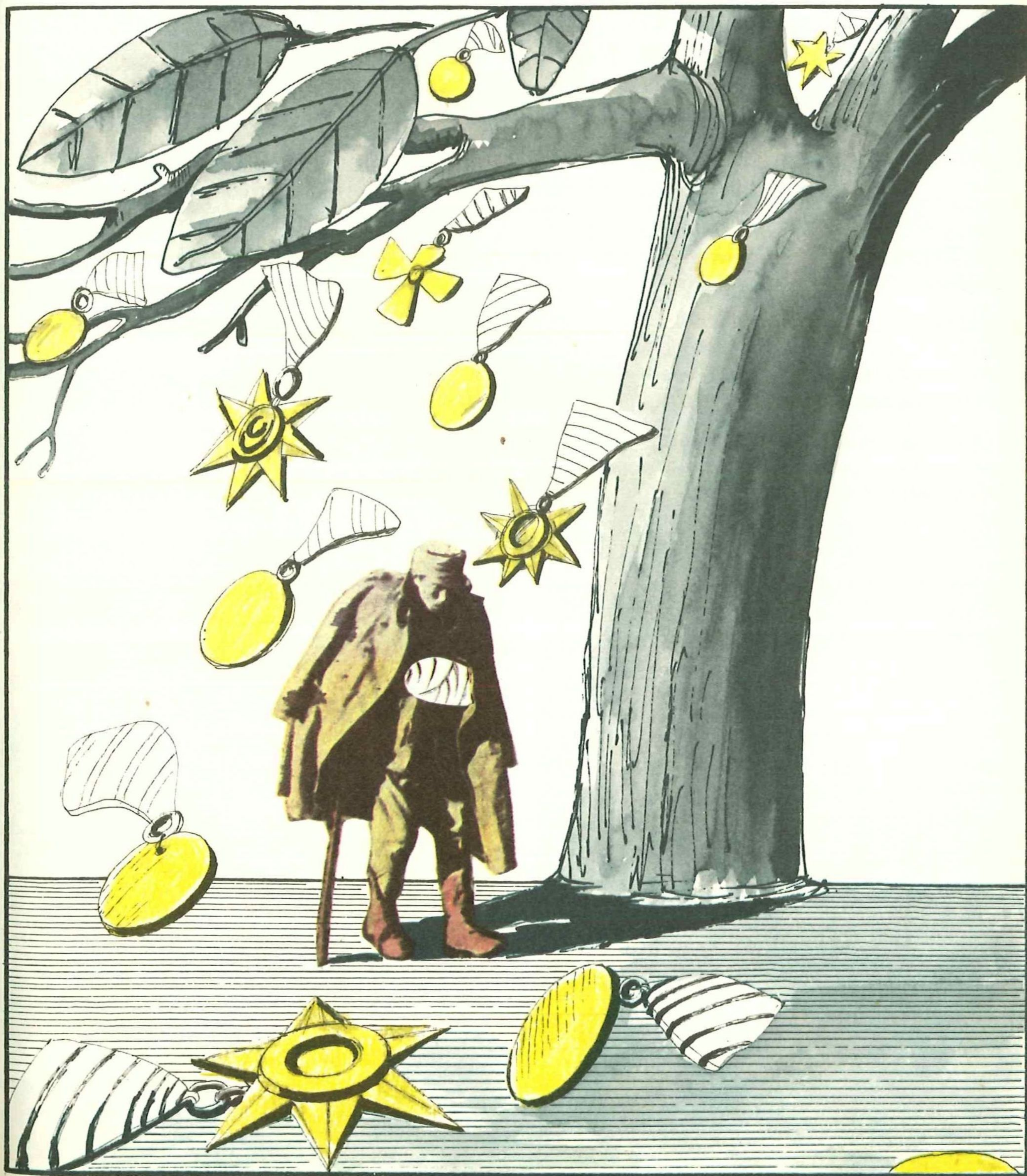
Nagyon-nagyon jó barátja volt pedig a sebesült legény. Gyerekkori játszópajtása. Egy padban ültek az iskolában, együtt futballoztak az alvégi réten, együtt mulatoztak vasárnap estéken. És lám, a katona mégsem volt képes rá, hogy kiöntse a zsákból az idegen föld hideg

göröngyeit! Akarta, az volt az első gondolata, aztán csak eszébe jutott az égigérő fa, a kitüntetések a hadnagyi, a kapitányi a vezérezredesi aranycsillagok. És mivel már nem akarta annyira a barátja mentését, eszébe jutott a Harci Szabálykönyv is. Azzal nyugtatta magát: nem tehet semmit a barátjáért. Hisz a szabály is mást parancsol. És futott futott, hátán a zsák földdel. A szíve azonban minden lépésnél nehezebb lett. Mintha kővé vált volna.

Aranyos födelű, gyémántokkal kirakott páncélautón nemsokára odaérkezett az égigérő fához maga a király, hogy üdvözölje az új vezérezredest. De az nem volt sehol.

Letépett csillagok, leszaggatott kitüntetések hevertek a földön szerteszét. A királylány is eltűnt. Csak egy vén banya hadonászott furkósbotjával az ég felé.

Egy sápadt, sebzettkarú favágó pedig épp akkor emelte fejszéjét az égigérő fára.

Horváth Mária rajza

SZEPESI ATTILA
északi vándorok

Északi récék,
vízi kacsa-népek,
suhogó szárnyon
szállnak délnek.

Jéghegyek ormán
holdfény csillog,
bérc magasában
kormos csillag.

Tűnik a mélyben
völgység, tóhát,
ködbe-hanyatló
zúzmara-ország.

Északi récék
délnek húznak,
hold-karimában
úsznak, úsznak.

Távoli völgyben
fegyver villan,
ég magasában
villám dörren . . .

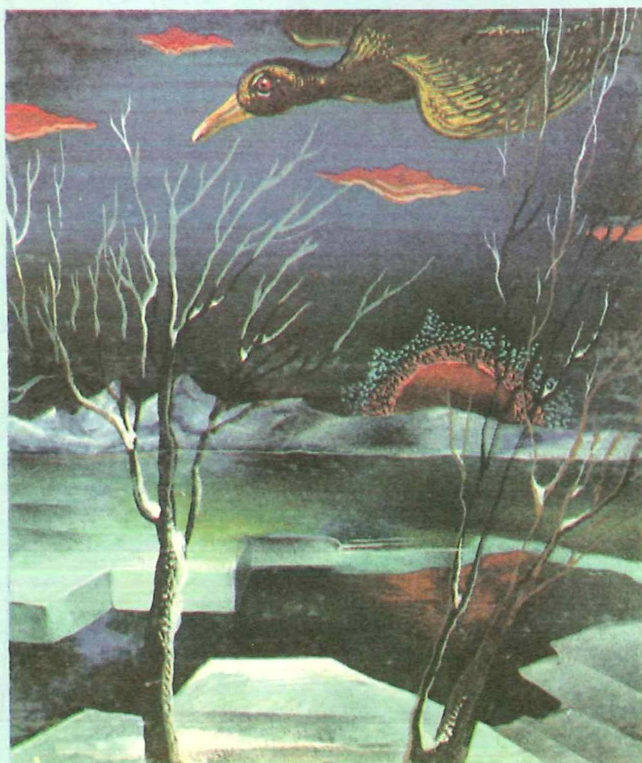
Kontyos récék
suhogón szállnak:
réteken úszó
északi árnyak.

Felhő sarabol
tar hegyek ormán,
lombtalan erdőt
tördel az orkán.

Sarki-búvárok
rőt hada röppen,
búbos-vöcskök
húznak a ködben . . .

Száll napok óta,
száll hetek óta,
északi réce
nyíltvizű tóra.

Kékvizű tóra,
délszaki tájra;
északi télből
távoli nyárba.

FAZEKAS LÁSZLÓ
RIGÓK

Rigók szólnak hajnalban,
tudhatod, már hajnal van.

Álmosan ébredezel,
a kiserdő felneszel,

még szürke köd libeg, és
kezdődik a csivegés.

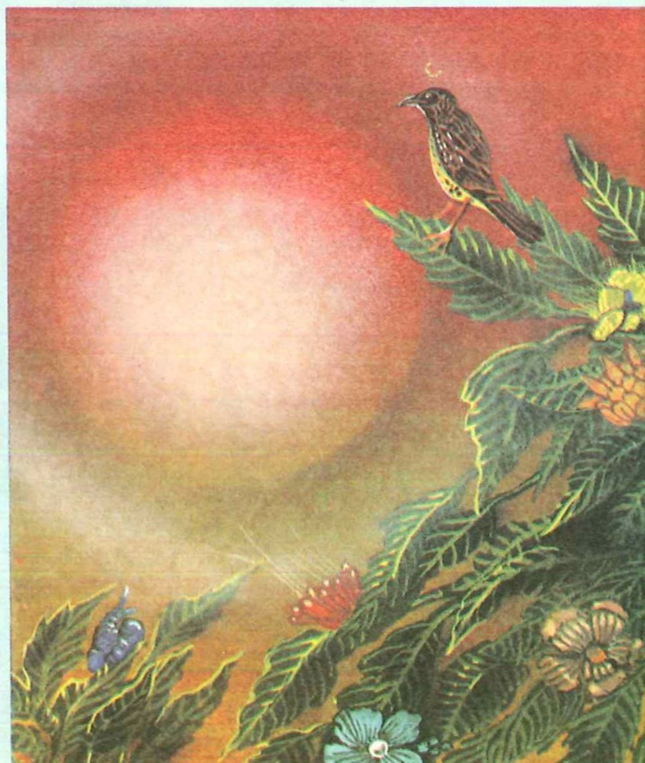
Lépj csak ki a ház elé
és fordulj kelet felé:

Elpirul az ég alja,
készülődnek a dalra,

a nap arany sugárral
kelet felől felszárnyal,

sugarai elérnek,
fel-felröppen az ének.

Szól: tillió, tillió,
trillázik ezer rigó.

GYÁRFÁS ENDRE

A BÉLYEGGYŰJTŐ

Itt a bélyeggyűjteményem.
Nem valami nagy, de nékem
sok-sok vidám percet ad.
A bélyeget leáztatom,
albumomban sorba rakom,
s cserélgetek néhanap.
Van mit nézni, épp elég!
Ahány bélyeg, annyi kép:
Török félhold, arab pálma,
a cseh címer oroszlánja,
lengyel sas és svájci hegyek,
pompás olasz narancsliget,
régi görög templom romja,
szovjet szputnyik, bolgár rózsa.
Hát a magyar sorozatok?
— Egyik-másik még hiányos...
Van festményes, van járműves,
vadállatos és virágos.

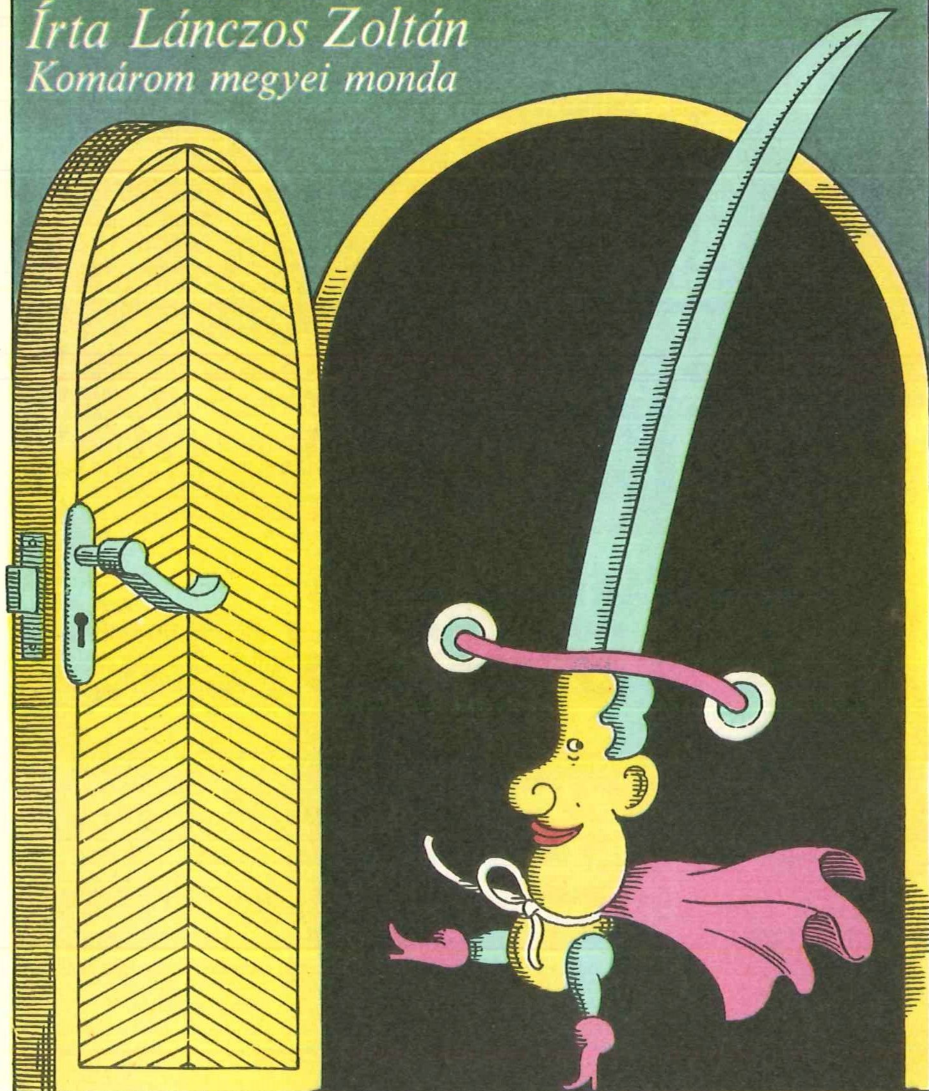
Ma éjszaka álmomban
erdő mélyén ballagtam,
s láttam: minden falevélnek
szélén virít egy-egy bélyeg.
— No — gondoltam —, én vagyok
gyűjtők közt a legnagyobb.
S már munkához láttam volna...
De csörgött a vekkeróra.

Herpai Zoltán rajzai

A kincskereső

Írta Lánczos Zoltán

Komárom megyei monda

A felszabadulás előtt hatalmas nagy birtokok, uradalmak árnyékában húzódott meg Pilisszentlélek. Ennek a kis falunak lakói nagyon szegények voltak. Többségük fakitermelésből, szénégetésből és kőfejtésből élt. Ezek között az ágrólszakadt szegény emberek között már sok évvel ezelőtt elterjedt a híre, hogy a falu határában levő Ördögbarlang mérhetetlen sok kincset rejt magában, de hozzáférni nem lehet, mert a barlang belső torkában két állandóan fel-alá járó kard leng, s a köztük áthaladni akarónak menthetetlenül leütik a fejét.

Közel kétszáz évvel ezelőtt élt a faluban egy nagyon szegény pásztor. Nem bírta már nézni gyermekei néz éhezését, nyomorgását. Elhatározta, hogy lesz, ami lesz, megkísérli a kincs megszerzését.

Részletes tervet dolgozott ki. Gyertyákat és két-három napra való élelmet vett magához, majd újhold éjszakáján, pontosan 12 órakor, bement a barlangba. Óvatos tapogatódzás után eljutott a barlangszűkület ama részéig, ahonnan a monda szerint ember még nem tért vissza. Egy tárva nyitva álló ajtót vett észre, mely előtt egy pallosszerű kard lengett fel és le. Ügyesen kiszámította azt a pillanatot, amikor sértetlenül át tudott surranni a veszélyes vonalon. Megkönnyebbülten lélegzett fel, amikor a háta mögött látta lengeni a kardokat. De nem sokáig tartott az öröme. A kardok mozgása megszűnt, és az addig tárva nyitva állt ajtó nagy robajjal becsapódott, elzárva a visszavonulás útját.

A pásztor azonban bátor ember volt. Nem adta fel a reményt, hogy talál majd egy másik kijáratot.

Egy napig tartó botorkálás után egy hatalmas teremszerű üregbe jutott, ahol óriási hordókat és ládákat talált, melyek színültig telve voltak kincsekkel. Az arany pénzeken, ékszereken és drágaköveken szikrázva csillogott gyertyájának fénye. Mohón nekilátott batyujának megtöméséhez, majd zsebeit, ingét is telerámolta arannyal, gyémánttal. Így megrakodva folytatta útját, hogy megtalálja a másik kijáratot.

Ment, mendegélt és a nyirkos barlangban egyre szűkebb lett a járható út. Már alig fért el a batyuval. Fogytán volt már a kenyere és gyertyája is, a nyílás pedig egyre szűkebb és szűkebb lett. Csak négykézláb kúszhatott benne. Foszladozni kezdett a ruhája, térdei és tenyerei az érdes kövektől felsebesedtek. Egy idő múlva a batyujával el sem fért a vágatban, le kellett tennie, és csak annyi kincse maradt, amennyi a zsebeiben és az ingében elfért. Kétségbeesetten kúszott előre. A gyertyája is elfogyott, egyre csüggedtebben tapogatódzott a sötétben. Végre, derengő fényt pillantott meg a távolban. Feléledt a reménye. Új erő szállta meg. Megkönnyebbülten látta, hogy a még mindig szűkülő vágat a szabadba vezet. Ez a hátralevő útszakasz azonban már olyan szűk volt, hogy ingének és zsebeinek kiürítése után is csak nagy nehézség árán tudta magát keresztülpréselni. Ruhája is teljesen lefoszlott róla. Nagy nehezen mégis csak sikerült kijutnia a szabadba. Maradék ereje cserbenhagyta, eszméletlenül terült el a nyílás előtti tisztás pázsitján. Sebekkel borított testére órák múlva bukkant rá néhány arra vetődő mészégető.

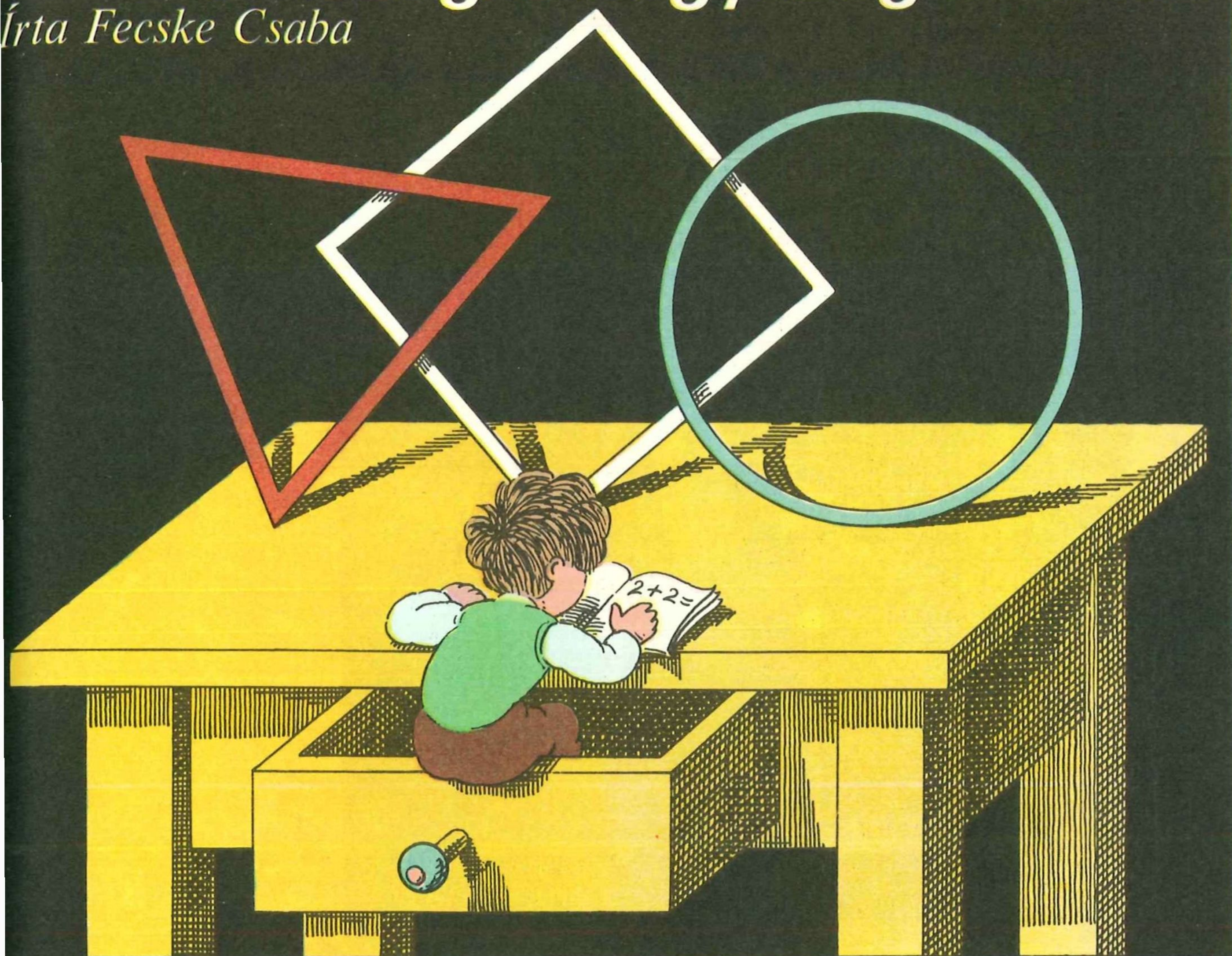
Hazavitték, ahol miután magához tért, elmondta három napig tartó vergődésének történetét, s megfogadta, hogy nem vágyik többé kincsekre.

Azóta senki sem mert vállalkozni az Ördögbarlang mérhetetlen kincseinek megszerzésére. A falu lakói rájöttek, hogy az az igazi kincs, amit szorgalmas munkával, okos beosztással gyűjt az ember magának.

Vida Győző rajzai

A háromszög, a négyszög és a kör

Írta Fecske Csaba

Találkozott egyszer a háromszög a négyszöggel.

— Jaj de nevetséges vagy — mondta a háromszög. Négy oldalad van, eggyel több mint kellene.

— Ostoba vagy — mondta a négyszög. — Neked van egy oldallal kevesebb.

Szomorú lett erre a háromszög, és otthagyta a négyszöget.

Találkozott a körrel.

Nézte jobbról, nézte balról, igen csodálkozott.

— Hát te miféle teremtés vagy, hogy egyetlen oldalad sincs, egyetlen csúcsocskád se?

— Én a kör vagyok — mondta a kör. — Azért nincs oldalam, se csúcsom.

— Kör? — ámuldozott a háromszög. Hát nemcsak háromszögek vannak a világon?

— Nem bizony — felelte a kör. — Van négyszög is meg ötszög is.

— Ó, én ostoba! — mondta a háromszög, és sajnálni kezdte, hogy megsértette a négyszöget. — Megyek és bocsánatot kérek tőle.

Úgy is történt. Jó barátok lettek: a háromszög meg a négyszög. Velük tartott a kör is. Beszélgettek.

A négyszög így szólt: — Ha nagy leszek, ház leszek. Lesz rajtam ablak meg ajtó.

— Ha én nagy leszek — mondta a háromszög — háztető leszek, piros háztető a te házadon.

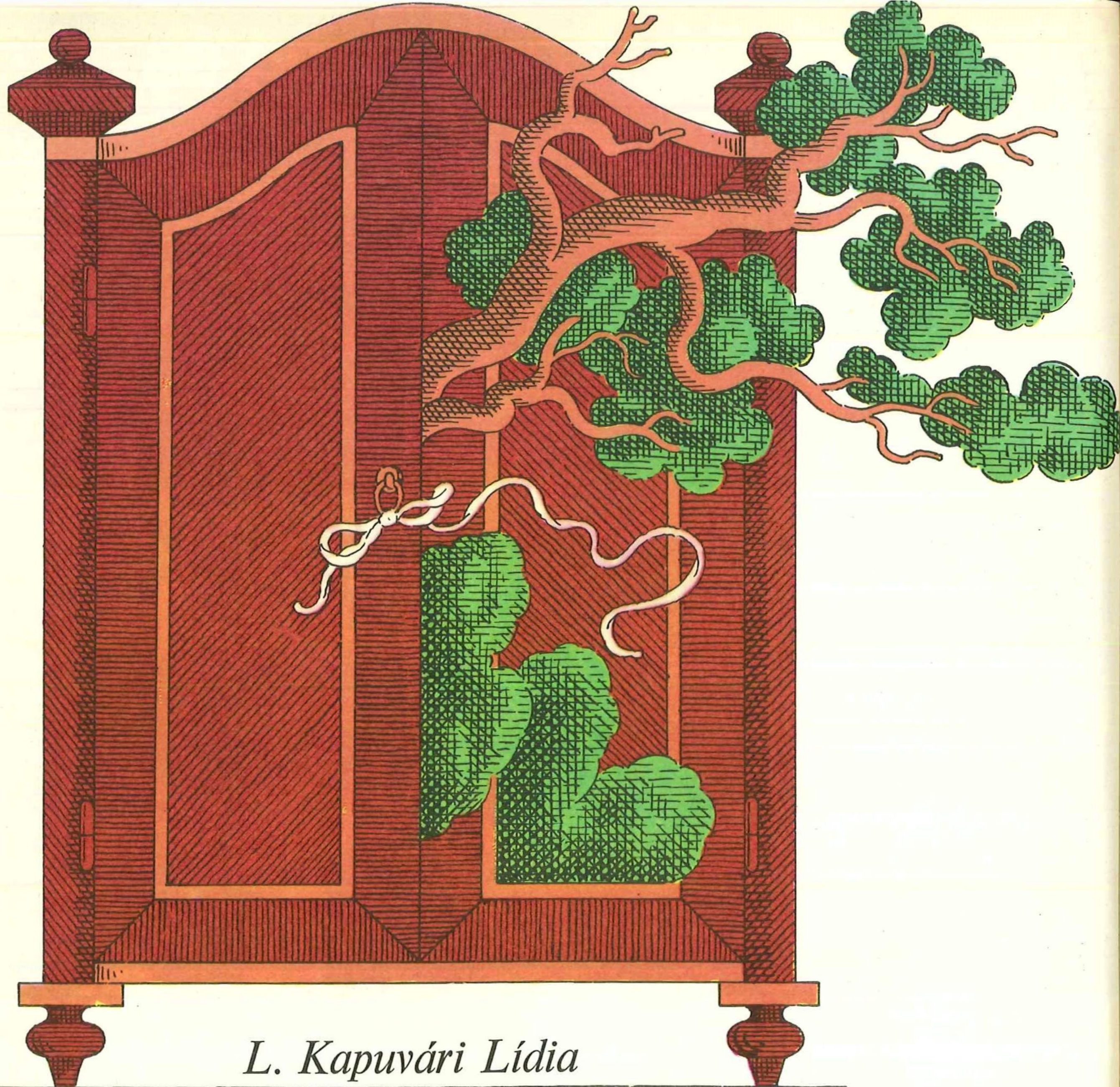
— Szeretnék abban a házban lakni — mondta a kör. — De ha én is felnövök, kerék leszek. Autókerék. És akkor el kell hagynom titeket.

A háromszög és a négyszög nem szólt semmit, pedig szerették volna megvigasztalni a kört. De nem jutott eszükbe semmi.

Végül így szólt a négyszög: — De azért meglátogatsz majd minket, ugye?

— Igen — mondta a kör.

Ettől újra vidámak lettek.

L. Kapuvári Lídia

Gabi varázslatai

Gabi lassan körüljárta a szobát. Amióta anya leszaladt a közértbe, tizenhatodszor járta körül.

Alkonyodott. Meg is gyújthatná a lámpát, de akkor nem lenne többé olyan a szekrény... A félhomályban a szekrény lapján mintha óriási fák hajoltak volna össze. Egy igazi erdő ebben a csúnya szobában! Gabi elmosolyodott ezen. Már nem emlékezett, mikor jöttek ide lakni. Apára sem emlékezett.

Néha nagyon erősen próbált emlékezni. Olyankor régi repüléseket érzett, mikor szinte a csillárt is elérte a kezével meg hempergéseket a szőnyegen, két karra emlékezett és talán egy bozontos szakállra is, de ebben már nem volt egészen biztos.

Egyszer, amikor még tudta, hogy hogyan volt, mielőtt idejöttek, megkérdezte anyát, hogy miért jöttek ide és hol van apa. Akkor anya sokáig sírt. Gabi többet nem kérdezett semmit és lassan megszokta a szobát. Megszokta Berta nénit, aki a másik szobában lakik és akiről Gabi tudta, hogy boszorkány. Igaz, nem olyan csúnya és öreg, mint a mesekönyvekben, de sokat kiabál anyával, pedig anya jó! Anyát nem szabadna bántani!

Besötétedett. Gabi a cipőjéig már le sem látott, csak a kezéig. Belemártotta a kezét a sötétségbe. Meleg — állapította meg. Lehet, hogy édes is? Megnyalta az ujját. Sós volt — nem édes. Akkor a sötétség: tenger — mondta ki hangosan. Mert a tengerek sósak — ezt egyszer anya mondta. Akkor pedig így van.

Gabi éppen kis világító hajókat képzelt a sötétség tengerére, amikor nagyot reccsent a szekrény és a lapjából kibomlottak az ágak. Susogva borzolódtak a lombok a láthatatlan szélben.

— Te most még szekrény vagy? — kérdezte Gabi.

— Én a képzelet vagyok! — válaszolta a fa és hintává formálta ágait. Gabi belehuppant. Szeretett hintázni.

Később kiszállt a hintából, és a sötétben megkereste a polcon a kistigrisét. Megtalálta könnyen, mert a tigris

a barátja volt. A kistigris belesimult a tenyerébe. Gabi szerette ezt a puha melegséget. Egyszer falun, a nagymamájánál a kezébe adtak egy madárfiókát. Az tudott ilyen puhán belelapulni a markába.

— Kistigris, jöhetne már anya! — sóhajtotta Gabi.

— Csinálj neki valamit! Attól gyorsabban telik az idő — ajánlotta a kistigris.

— Rajzolok neki, jó? — kapott a szón Gabi. — Az iskolában is rajzoltunk. Ajándékot. Anyák napjára. Csak még nem adhatom oda, még nincs itt az ideje. Ha tudnád, kistigris, milyen nehéz titkot tartani!

— Anyák napja? — csodálkozott a tigris. — Az milyen?

— Az egy ünnep, az anyukák ünnepe, mert anyukák! Érted? — aggodalmaskodott Gabi.

— Apák napja nincs? — érdeklődött a tigris.

— Nekem apukám sincs! — szegte le a fejét Gabi.

A kistigris ijedten elhallgatott. Gabi a kapcsolóhoz botorkált és meggyújtotta a lámpát. Hunyorgott. Szerette volna, ha a szekrényből lágyan kihajló lombokat nem sodorja magával a sötétség... De a lámpa kérlelhetetlenül szögletesre józanította a szobát. Gapi papírt és színeseket tett az asztalra.

— Mit fogsz rajzolni? — kíváncsiskodott a tigris.

— Nem tudom — töprengett Gabi.

— Tudod mit? — kapta fel a fejét a kistigris. — Rajzolj egy apukát!

— Egy apukát? — lepődött meg Gabi.

— Persze! — örvendezett a kistigris az ötletnek. — Akkor már ti sem lennétek apuka nélkül!

Gabi fontolgatta, hogy apukát rajzoljon magának, végül nekilátott. Nagy gonddal fogott hozzá, elvégre nem minden nap csinál az ember magának apukát!... Nem a régi apukáját akarta lerajzolni, hanem vadonatújat. A régi nem kell! Olyan, aki egyszercsak nincs többet, olyan nem kell se neki, se anyának!

Gabi először a fejét rajzolta meg *az apukának*. Sok hajjal, nagy, okos szemekkel és hatalmas, nevető szájjal.

— Ez fontos! — magyarázta a kistigris. — Ez nagyon fontos, hogy nevet, jó apuka lesz, most már biztos!

Gabi lopva még egy kicsit szélesített az apuka mosolyán. Így — gondolta, ez nem árthat... Aztán gyorsan testet is rajzolt neki. Széles vállakat, nagy kezet, hosszú lábat.

— Gyönyörű apuka! — sóhajtotta a kistigris megilletődötten.

— Gyönyörű apuka! — lehelte Gabi. — Az *én* apukám! — és olyan büszke volt, mint talán még soha.

Az apuka egyszercsak ott állt Gabi mellett. Majdnem valódi volt.

Gabi megbűvölten nézte, ahogy apuka intésére a szekrényből újra kibomlanak a lombok. Apuka pedig kinyújtotta felé a karját és Gabi már lendült is a magasba, aztán vissza, a két erős kar közé, aztán megint fel az égnek.

Gabi egyre magasabbra röppent, már maga alatt látta az egész várost. Az utcai lámpák, az ablakok kis világító pontokká zsugorodtak. Gabi rájuk nevetett és azt gondolta:

— Hajók. Hajók a sötétség tengerén...

E. Kovács Kálmán

Bál a tóban

Endel-divol-dávolda,
Rámáscsizma-patkolda.
Breki mester kalapál,
Holnap lesz az utcabál.

Nem is utca-, vízibál,
Ezer szúnyog muzsikál.
Ponty bokázik compóval,
Mulat minden ifjú hal.

Keríti a tavat nád,
Kirúgják az oldalát.
De egy sikló arra jár,
Iszkiri a vízibál!

Hunyadi István

Nyári tanács Adrikának

Mákos guba, herőce, herőce
közel Nógrádverőce, Verőce.
Egyszer jártam Nógrádban,
vén bagolyra vadásztam.
Bagoly a fán matatott,
szamárfület mutatott.
Egyed Adri a babot,
barátfülét teli tállal
kaphatod.
Ha megeszed a kását,
kapod a sós pogácsát.
Sós pogácsán herőcén,
meg ne hízzál Verőcén.
Kövér kislány, szakajtó,
Szűk lesz neked az ajtó!

Pepe az olasz fiú

Legutóbb a szépséges Olaszország tájait jártam be, s mint minden utamról, onnan is hoztam egy történetet, amelyet Maxim Gorkij, a nagy orosz író írt még a század elején, amikor ott élt.

Pepe jóval idősebb, ám korántsem okosabb nővére, szobalánynak szegődött el egy amerikai villájába. Alig volt ott pár napig, máris ragyogott a tisztaságtól, és a jó koszttól úgy megtelt, arca olyan piros lett, mint az augusztusi körte.

Pepe egyszer megkérdezte tőle:

— Te mindennap eszel?

— Hajaj, ha akarok, kétszer, háromszor is — felelte nem kis büszkeséggel a nővére.

— Jobb lenne, ha inkább kímélnéd a fogaidat! — tanácsolta neki Pepe, aztán egy kicsit elgondolkodott, majd megkérdezte:

— Nagyon sok pénze van a gazdádnak?

— Neki? Azt hiszem, több mint a királynak!

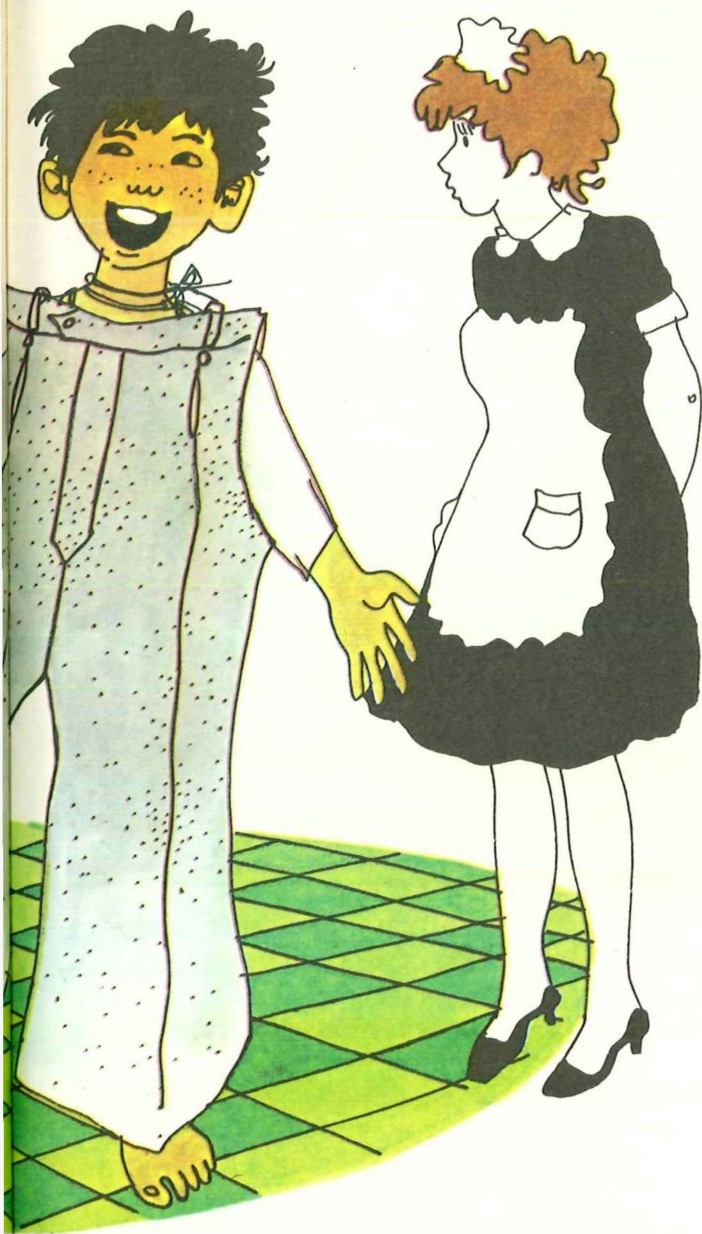
— Nono, bolondságot beszélsz! És hány nadrágja van a gazdádnak? Tíz?

— Ezt nem olyan könnyű megmondani. Lehet, hogy még több is...

— Menj csak akkor és hozz ki nekem egy nagyon hosszút és jó meleget — mondta Pepe.

— Minek az neked?

— Minek, minek, hát nem látod, milyen az enyém?

Hát azt nem is lehetett látni, mert Pepe lába mindenütt kikandikált a nadrágjából.

— Igaz — mondta egyetértően Pepe nővére —, nagy szükséged lenne ruhára! De hiszen a gazdám azt hiheti majd, hogy elloptuk.

Pepe rábeszélően mondta:

— Ugyan, ő sem butább, mint mi. Hogyha a sokból elvesznek egy keveset, az nem lopás, hanem osztozkodás.

— Ez csak a dalban van! — mondta kelletlenül legyintve nővére, de Pepének mégis pillanatok alatt sikerült rábeszélnie, hogy teljesítse kérését. És amikor a lányka megjelent újra a konyhában egy szép, világosszürke nadrággal, amely hosszabb volt, mint maga Pepe, a kisfiú már tudta, mit kell vele csinálni.

— Adj egy kést! — mondta.

Ketten aztán egykettőre átalakították az amerikai nadrágját: olyan volt, mint egy kicsit bő, kényelmes zsák, Pepe vállához madzaggal erősítették, amelyet körül lehetett kötni a nyakán. A zsebekből lettek az ujjak. Még takarosabban megcsinálták volna, ha nem zavarja meg őket a nadrág gazdájának a felesége: ahogy belépett a konyhába, durva szitkokat szórt rájuk.

Pepe sehogy sem tudta megállítani az asszony szóáradatát, csak összeráncolta a homlokát, kezét szívére tette, majd lemondóan sóhajtott. Az asszony csak akkor nyugodott meg, amikor a férje kijött a konyhába.

— Mi történt? — kérdezte a házigazda.

Ekkor végre szóhoz jutott Pepe:

— Signor, nagyon csodálkozom azon, sőt egy kicsit meg is vagyok bántva, hogy a felesége ilyen lármát csapott. Talán azt hiszi, hogy elrontottuk az ön nadrágját, de biztosíthatom, hogy nagyon kényelmes nekem! Lehet, hogy a felesége attól tart, hogy az ön utolsó nadrágját vettem el és nem lesz módja másikat venni...

Az amerikai nyugodtan végighallgatta Pepét s aztán megjegyezte:

— Én azt hiszem te csibész, hogy jó lesz rendőrt hívni.

— Talán csak ne-em? — csodálkozott Pepe. — Minek?

— Hogy a dutyiba vigyen...

Ez nagyon rosszul esett Pepének, majdcsaknem sírva fakadt, de aztán könnyeit visszatartva méltóságteljesen szólt:

— Ha önnek ez tetszik, ha ön szereti az embereket börtönbe ültetni — hát akkor — csak tessék! De én ezt nem tenném, ha nekem sok nadrágom volna, önnek pedig egy sem: én adnék magának kettőt, sőt három nadrágot is, habár három nadrágot nem lehet egyszerre felvenni! Pláne nagy melegben...

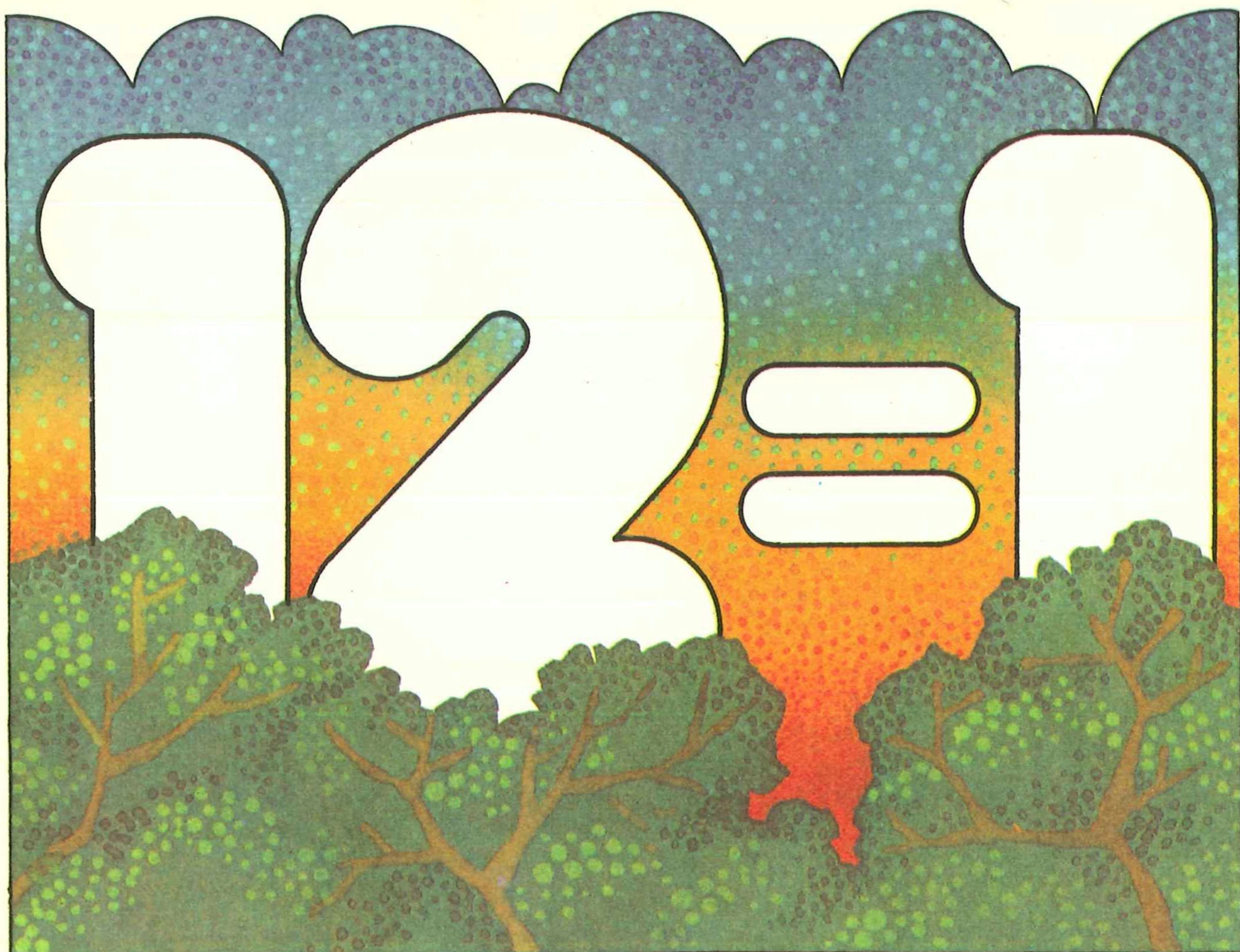
Az amerikai elnevette magát: hiszen néha a gazdag emberek is jókedvűek.

Aztán megvendégelte Pepét csokoládéval és adott neki egy frankot.

Pepe kipróbálta a pénzt a fogával, és aztán megköszönte:

— Köszönöm, signor! Úgy látom, nem hamis.

Fordította Osvát Erzsébet
rajzolta Görög Júlia

— Én már csak az én napomat várom — dörzsölgette össze a tenyerét Palkó.

— Azt hittem, minden nap a tiéd — vágtam rá a választ, de a biztonság kedvéért az égre is felnéztem, hátha a felettünk nevető napot kívánta meg magának Palkó. Nem csodáltam volna, mert a nap éppen főállásban sütött ránk az iskolaudvaron.

— Majdnem olyan rosszul kapcsolsz, mint egy beázott telefonközpont: én az ünnepekre gondoltam. Tudod, a...

Becsöngettek. Sorakozás közben elsodródtunk egymás mellől, de akkor már tudtam, hogy Palkó a gyermeknapot várja olyan örvendező izgalommal. És jó, hogy várja, mert én bizony a kulturális seregszemle és az akadályverseny lázában teljesen megfeledkeztem róla. Mit is csináljunk a mi napunkon, a nemzetközi gyermeknapon? — törtem a fejem. Eszembe jutottak a régi gyermeknapok, amelyeken a szüleim ünnepélyesen kijelentették, hogy oda visznek, ahová akarom. Most azonban velük is szívesen tölteném a napot, meg az őrsömmel is, de én csak egy vagyok, a dolog tehát lehetetlen.

Akkorát sóhajtottam, hogy tanár néni rám szólt, figyeljek. Össze is szedtem magam, de azért alig vártam a szünetet. Csengetés után azonnal összetrombitáltam az őrsöt ismert vészjelemmel: baj van, gyerekek! Erre a gyerekeket mindig összehozza a kíváncsiság, ugyan mi a baj már megint. És pontosan két perc alatt most is meghoztuk közös döntésünket. Egyikünk sem osztódik, mégis együtt leszünk a szüleinkkel és egymással. Mert, ugye, eddig volt az egy család, egy őrs mozgalom (tudjátok az, amelyben mindig más családnál rámoltunk, takarítottunk a mesébe illő zsíroskenyér-uzsonnák után). Most meg majd meghirdetjük a sok család, egy őrs mozgalmat, s ebben ezután minden gyermeknapon együtt kirándulunk tizenkét családdal. Ugyanis mi tizenketten vagyunk. De a létszámunknál jellemzőbb ránk, hogy nem vagyunk túl szigorúak, ezért mindjárt azt is elhatároztuk gyermeknapi kirándulásunkon — tekintettel az ünnepre —, elnézzük majd felnőttjeink apró csínytevéseit.

Máris Mária őrsi krónikás

Őrsi tisztségviselő
a nótafa

Melyik fa tud énekelni? A nótafa.

A nótafának sok dalt kell ismernie. Az ő feladata, hogy a kisdobos összejöveteleken mindig vidáman zengjen a dal.

Hogyan taníts dalt?

A dalt mindig mutasd be előbb, majd diktáld le soronként a szöveget. A szöveg értelmét beszéljétek meg. Majd énekeld el soronként a dallamot, s a gyerekek is soronként tanulják meg! Lehet zümmögve, dúdolva is gyakorolni!

Alakíts „zenekart"!

A zongorát a kezükben a hang betűjelét tartó gyereksor, a dobokat a tenyeretek, a hegedűt s a sípot a képzeletbeli hangszer tartásának mozdulata helyettesítse. Állj a zongora mögé, s fejek érintésére „szólaljanak meg" a hangok. A „dob" vagy a „cintányér" a ritmust adja. A hegedűsök, miközben mozdulatukkal utánozzák a játékot, zümmögjenek, a fuvolások fütyüljenek!

Rendezz dalversenyt!

Mondd meg, hogy a következő foglalkozásra gyűjtsenek úttörődalokat vagy népdalokat, vagy olyan dalokat, melyekben, mondjuk, valamely gyümölcs neve szerepel. Aki a legtöbbet gyűjti, s el is tudja énekelni azokat, tűzze a nyakkendője sarkába a hangjegy jelét.

Rajzolj „nótafát"!

Csomagolópapírra színes krétával vagy filctollal rajzold le egy fa körvonalait s ágaira leveleket! Gyűjtsétek össze környéketek népdalait! Menjetek el idős bácsikhoz, nénikhez, tanuljátok meg tőlük az ott szokásos dalokat!

Amit már tudtok, címét írjátok a „nótafa" leveleire!

A nótafa feladata a dob és kürtjelek ismerete is. Kérd meg úttörő testvérrajodat, hogy ezekre tanítson meg.

Az ügyes nótafa úgy irányítja a gyerekeket, hogy azok saját indulót alkotnak. Ezt lehet ismert dallamra, s csak a szöveget írjátok ti, de lehet — ha már nagyon ügyesek vagytok — dallamot is kitalálni.

A lényeg az, hogy sokat és vidáman énekeljetek, mert ez szebbé, vidámabbá teszi életeteket.

Horváth Edit

Kiss István rajzai

Dobra verjük

Lábbal szerzett pontok. A békéscsabai ifjúsági és úttörőház ismét újított vasárnap délelőtti sportprogramjain. A versenyekre gyalogosan érkező őrsök január végétől pontot szerezhettek gyalogolásukért, mert azt alapos bemelegítésnek tekintették a játékos sportvetélkedő döntnökei. Újabb pontokat kaptak azok is, akik rá tudták venni felnőtt barátaikat, vegyenek részt ők is a versenyben. A közös játék, mozgás és nevetés örömén kívül minden hónapban sportszer ajándékokat is kaptak az ügyesen szereplő csapatok. A hónapok győztesei áprilisban mérkőztek meg egymással nagyszabású, szabadtéri döntőn. A győztesek neve lapzártakor még ismeretlen volt, a „végeredményt" mégis tudjuk: minden játékos újra benevezne.

Szlovák és német kisdobosok. A Nógrád megyei rétsági járás kilenc községéből érkeztek az idén kisdobosok és úttörők a nemzetiségi kulturális bemutatóra. Rajzokkal, figurákkal és népviseletbe öltöztetett bábokkal vettek részt a seregszemlén, majd népdalkórusokban, szólistákként és táncosokként is bemutatták nemzetiségük kultúrkincsét. A legéndi pajtások népijáték-bemutatóval gazdagították a műsort, végül vers- és prózamondásban mérték össze tudásukat és erejüket a pajtások.

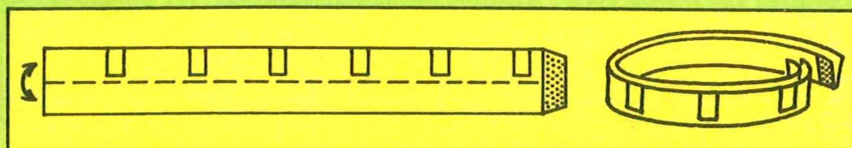
A barátság nagykövete. Ugye, minden kisdobos kitalálta, ki lehet a barátság nagykövete? Csak azért írjuk le tehát CIMEA Viki nevét, mert így pontos egy rendezvény címe (t. i. a barátság nagykövete CIMEA Viki), amelyet nemrégiben az egri Hámán Kató Megyei Úttörőházban tartottak meg. A műsor rendezői a népijáték-szakkör kisdobosai. A vendégek magyar és más népek dalait, játékait ismertették meg a kis kéknyakkendős házigazdák jóvoltából és remekül szórakoztak valamennyien.

Mi hetünk. Megint jön a „Mi hetünk", mondogatták a kanizsai kisdobosok, mert olvasták a nagykanizsai Fabik Károly úttörőház programjában. A ház gyermektanácsa határozta el ismét e rendezvénysorozatot, az idén az úttörőház megalakulásának tizedik évfordulója tiszteletére. A kiállításokon, nyílt szakköri napokon kívül játék- és dalstafétát tartottak, vetélkedtek „Hogyan ismerem az úttörőházat" című ismeretekben és szülői értekezletet is összehívtak. A szülők elmondhatták gondjaikat a pajtásoknak. Panasz, reklamáció, amely a szólásszabadság megsértését vethette volna a kisdobosok és úttörők szemére — eddig nem érkezett a szülőktől. (A szerk.)

Készülünk a VIT-re. Játékleírás a melléklet elkészítéséhez. A felnőtt ifjúság már javában készül a Kubában megrendezendő VIT-re. Mi kisdobosok, ha nem is lehetünk majd ott, de idevarázsolhatunk magunknak hat vidám babát a májusi és júniusi mellékletünk segítségével. A májusi mellékleten szerepel egy magyar lányka, egy kubai és egy indián fiúcska; a júniusiban egy vietnami és eszkimó lány és egy néger fiú. Elkészítésük sok örömöt és élvezetes munkát jelent majd, mert nemcsak kivágni és összeragasztani kell őket, hanem, ha jól megnézitek a rajzokat, a babák eleje színes, de a hátoldalukat nektek kell hasonló színűre festeni vagy színezni. — És hogy majd mind a hatan körbe felállhassanak, egy kör alakúra hajtogatott korongot is kell készítenetek.

A babákat a szokott módon hajtsátok kettőbe, s ragasszátok úgy össze, hogy a *mellrészt kihagyjátok*. Ide illesztitek a karokat, melyeket egy-egy iratkapoccsal rögzítetek. A kezük fején, az öklökön vágjátok be a kis fekete csíkot, a babák kezét itt illesztitek majd egymásba. A talpuk közepébe egy 4 cm hosszú hurkapálcát vagy gyufaszálat ragasszatok, ezzel állítjátok a babákat a korongba. Hogy a három baba máris fel tudjon állni, készítsétek el a korongot. Vágjatok egy 6 cm szélességű 42 cm (+2 cm-t az összeragasztáshoz) hosszú papírcsíkot. Ezt hosszában hajtsátok félbe. Jelöljetek rajta hatszor 6+1 cm csíkot lefelé. A félbehajtott csíkot ragasszátok össze oly módon, hogy kört alkosson, de az 1 cm-es darabokat hagyjátok ki, mert ide szúrjátok majd a hurkapálcás babákat.

Rejtvényfejtők figyelem! Sokan közületek sajnos csak a keresztrejtvényből beküldendő megfejtést küldik be. Ahhoz, hogy a megfejtéseket jutalmazhassuk, „valamennyi" rejtvényt meg kell fejteni, leírni (és nem a lapból kivágni), és a megadott időpontban — jelenleg júniusban — a számokkal együtt címünkre beküldeni.

Kiskun Farkas László

PULIBARIGÓ

A puli meg a liba
az puliba,
a liba meg a bari
az libari,
a bari meg a rigó
az barigó.
Táthatod a szádat
esztendeig: – Ó,
milyen állat az a
pulibarigó?

Kedves Coffi! Képzeld, mi történt velünk! Pár nappal ezelőtt furcsa betűket pillantottam meg

egy öreg kertkapun. – Ki csúfol engem? Ez csak azt jelentheti: „Paprika hülye!" – Letöröltem a betűket. Másnap újra ott voltak. Harmadnap is. Dühös lettem. – Csak nem Pocak bosszant engem? – Tanítás után követtem.

Egyenesen a kertkapuhoz ment – és ő is letörölte a betűket! Előbújtam. – Mit csinálsz? – Valaki folyton ideírja, hogy

„Pocak hülye". Nem te bosszantasz engem? – Jót nevettünk egymáson, aztán elbújtunk, hogy meglessük a Titokzatos Ismeretlent. Meg is jött egy kislány, és krétával újra felírta a két betűt. Elkaptuk. – Mit csinálsz? Mit jelent a „P" betű? – A „P" az én vagyok, Panni. – Miért írod fel minden nap, hogy hülye vagy? – Ó, a „H" egészen mást jelent: azt, hogy „hazament." A barátnőmmel itt szoktunk találkozni tanítás után. Ha kiírom: „Panni hazament", akkor nem vár rám.

Csak az a baj, hogy valaki folyton letörli. – Többé nem törli le senki! – ígértük a Titokzatos Ismeretlennek. És mivel Panni hazament, vagyis P H, mindjárt H K, vagyis hazakísértük. Paprika

Horváth János kisdobos munkája, Nyírbátor, Művelődési Központ

Postafiók 100

Legkedvesebb levelem májusban

„Kedves Űr Kata! Harmadikos vagyok, összevont osztályba járunk az elsősökkel. Szeretjük őket és segítünk nekik. Év elején bizony sokszor elcserélték a könyveiket, füzeteiket, mivel nem tudtak olvasni még. Most már tudnak, öröm őket hallgatni. Mikor nekünk harmadikosoknak csendes óránk van, bizony néha őket figyeljük tanulás helyett. A logikai játékokat mi még nem ismertük elsős korunkban, hát csak csodáljuk őket.

A kishúgomért én megyek az óvodába. És reggel is én öltöztetem, mivel szüleim három műszakban dolgoznak. Jövőre lesz iskolás. Tanítgatom néha, ahogy az elsősöknél látom. Szeretettel köszönt **Gombás Csilla,** 9019 Győr—Gyirmót, László út 11."

Segítsetek segíteni!

Sok kisdobos fordul hozzám segítségért, a legkülönbözőbb ügyekben. Mindig válaszoltam mindenkinek eddig is. De most úgy gondoltam, hozzátok fordulok tanácsért, mert közös erővel biztosan jobban tudunk segíteni. A történet, amit ezentúl ide leírok, mindig igaz, a levél írója várja a választ. Címét csak azért nem írom ki, mert nem hatalmazott fel rá. Nekem írjátok meg tehát a tanácsokat, és én továbbítom. Tehát: Tünde harmadikos kisdobos és meglehetősen elkeseredett. Másodikos korában őrsvezető-helyettes volt. Úgy érzi, mindent megtett, hogy az őrs kedvébe járjon. Dicsérő oklevelet is kapott kisdobos munkájáért, egyedül ő kapott, senki más. Mégis, az idén mást választottak őrsvezetőhelyettesnek, nem őt. Úgy érzi, „leváltották" és nem érti az okát. Azzal magyarázza, hogy akit helyette választottak, annak több a barátja, így lett több a szavazatok száma is. — Azt írja ez a Tünde, hogy én minden kisdobos búján-baján tudok segíteni, most ő kér valami „orvosságot", gondolom jó tanácsot, véleményt, megnyugtatást. Hát próbáljunk meg együtt segíteni, gyerekek!

Segítő-szövetkezetünkbe máris jelentkezett egy tag, ő nem kérni, hanem adni szeretne segítséget kisdobosoknak, kisdobos őrsöknek. KISZ-tag már, egészségügyi szakközépiskolába jár, de változatlanul lelkes olvasója a Kisdobosnak. Innen támadt az ötlete, hogy felajánlja segítését. Őrsvezető volt maga is, amikor általános iskolába járt, testvérei közül egyik kisdobos másik úttörő ma is, tehát nem jött ki a gyakorlatból. Címe: Szűcs Edit 8171 Balatonvilágos, Alsótekeres.

Levélvárta

Ebben a hónapban különösen sok olyan levelet kaptam, ahol a feladó szovjet pajtás címét kéri. Egyrészük barátkozni, ismerkedni szeretne, mások — főleg nyegyedikesek — nagyon okosan így készülnek az ötödikben induló orosz nyelvtanulásra. Szerencsére „vállalkozó" is akad éppen, öt gyerek írt most a Szovjetunióból, ők meg magyar pajtásokkal leveleznének szívesen. Tehát: Nagy Mária, 295510 Beregszász, Engels út 15., Kárpát-Ukrajna; Kanalas Viktor, 295400 Munkács, Frakno u. 84., Kárpát-Ukrajna; Horkay István 295400 Munkács, Mira u. 115/2; Alekszejenko Viktor, 295400 Munkács Petőfi u. 10/4. Ezek a gyerekek mind tudnak magyarul, szépen, hibátlanul írtak. Zsenya viszont nagyon messziről, irkutszki területről írt, orosz nyelven. Kérjétek úttörők segítségét az orosz szavak kikereséséhez, küldjetek képeslapot szülőföldetekről, azt a nyelvi különbözőség ellenére is megérti, örül neki biztosan. Címe: Skerina Zsenya, 665709 Bratszk-9, Primorszkaja u. 45/194. Egy ügyes kisdobos — Kolta Dóra Bonyhádról — a múltkor közölte velem, hogy a boríték címzését ajánlatos cirill betűkkel írni, ő is úgy teszi. Sikeres levelezést kíván

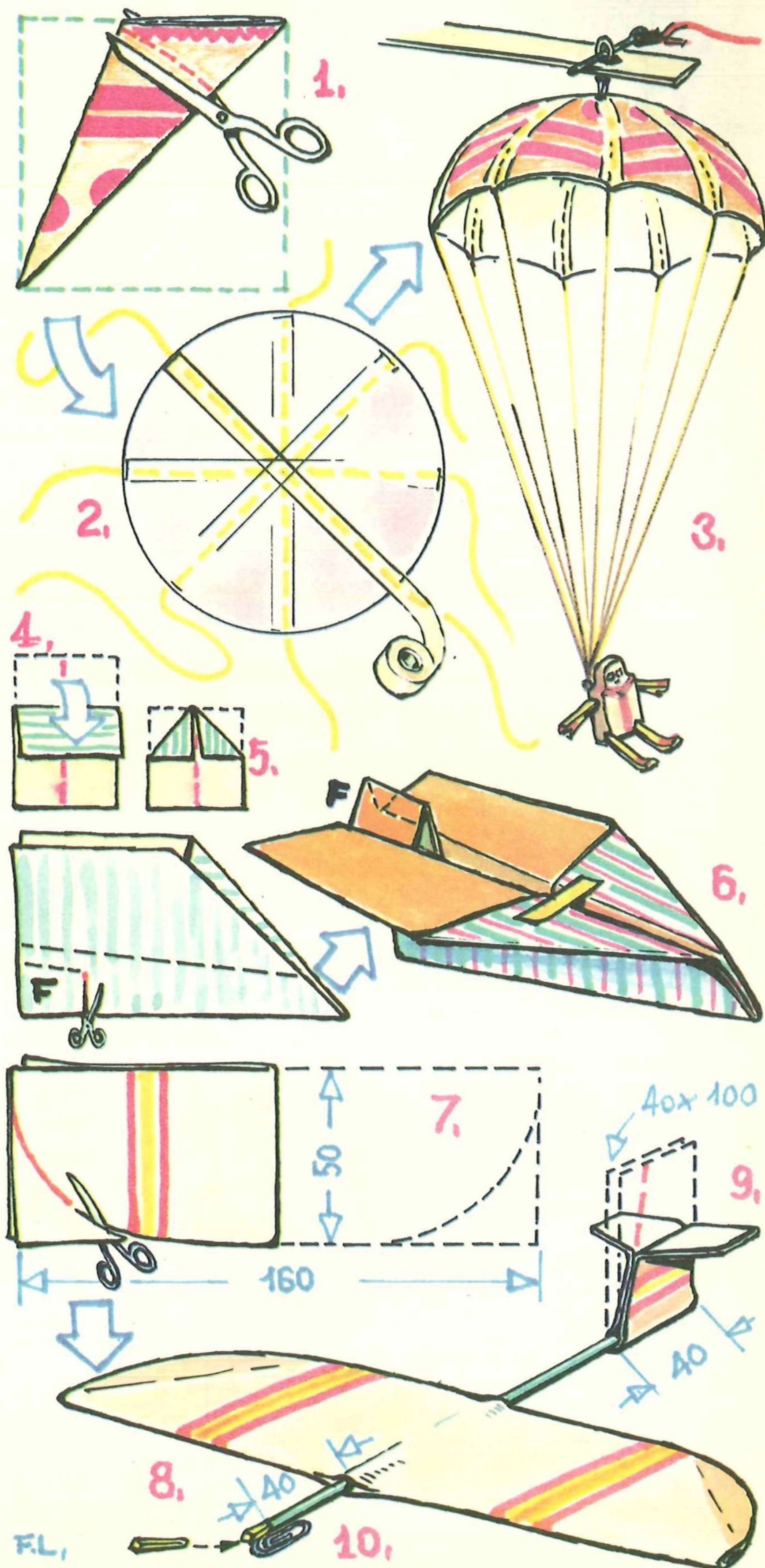
Űr Kata

Ferkai Loránt: Repülő szerkezetek

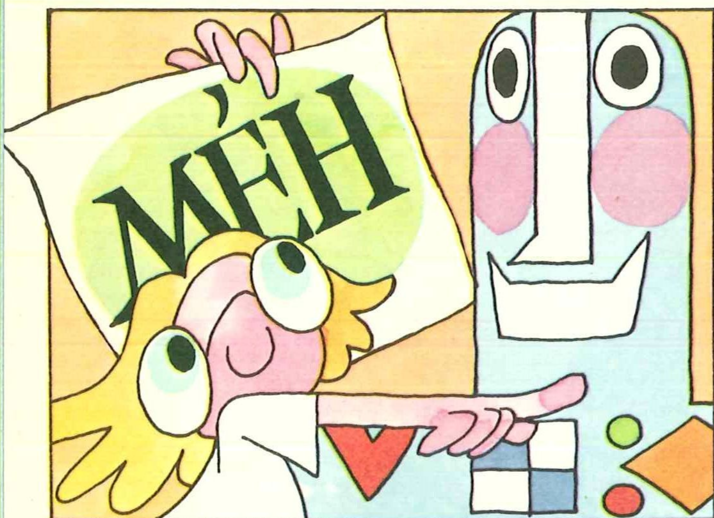
Az első: **ejtőernyő** papírszalvétából, amit kétszeres hajtogatás után (1). kör alakúvá vágtál. Nyisd ki és ragassz az átmérőire (2.) négy színes fonalat, hosszuk legyen 3-4 arasznyi. Jól felragad a selyempapírra a ragasztóval bekent fonal, de még jobb, ha cellux-szalaggal ragasztod őket oda. A fonalvégződéseket vágd egyenlő hosszúra és kötözz a végükre súlyt, például radírból vágott ejtőernyős figurát (3.). Az „indítás" úgy is történhet, hogy az ejtőernyő közepébe ragasztott hurkocskát egy vonalzó nyílásán átdugod, drótdarabkával rögzíted, majd a drótocskát a kellő pillanatban fonallal kirántod a helyéről.

Hajtogatott papír **„csóka"** javított kiadása második repülőnk. Neve: SZUPER-NYÍL, és különleges repülőtulajdonságai vannak. Pontosabban: lehetnek, ha jól állítod be! Írólapból vagy fél írógép papírból hajtogasd meg, először hosszában felezve, majd lefelé harmadolva (4.). Utána a sarkokat a felezővonalra (5.), majd a szárnyakat egy ferde — rajzunkon szaggatottan jelölt — vonal mentén törd meg. E megtörés helye egyik feltétele a jó repülésnek, ezt magadnak kell kísérletekkel megállapítanod. A másik „variálható" rész az „F" betűvel jelzett féklap, amit egy ollóvágással és felfelé töréssel alakítasz ki. Ferdébbre állításával sokat változtathatsz a szupernyíl repülésén. Rögzíti a gépet egy felül ráragasztott papírcsíkocska (6.). Indítás: magasra tartott karral, kissé lefelé irányított dobással lendítsd útjára, először gyengén, így lassú libegéssel vitorlázni fog, majd erősebben, hogy nyílként, sebesen szálljon. Bizonyos féklapbeállításoknál műrepülésbe kezd. Több bevágással több féklapot is kialakíthatsz!

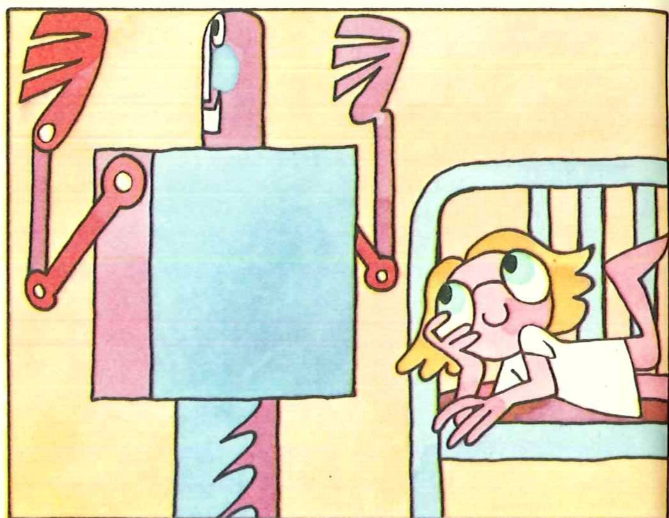
Igazi **repülőmodell** szárnyát 100 × 160 mm méretű papírlapból hajtogasd és vágd a 7. ábra szerint. A törzs 180 mm hosszú szívószál, erre ragaszd a végétől 40 mm-nyire a szárnyat (8.). A farok (9.) felragasztott papírcsík, vágd ferdére, de csak a felragasztás után, majd törd vízszintesre. A „berepítésnél" az orrba ékelt gem-kapoccsal (10.) — annak előre-hátra tologatásával — egyensúlyozd ki a gépet, hogy lassan ereszkedve repüljön. A szárny hátsó sarkait kissé törd felfelé.

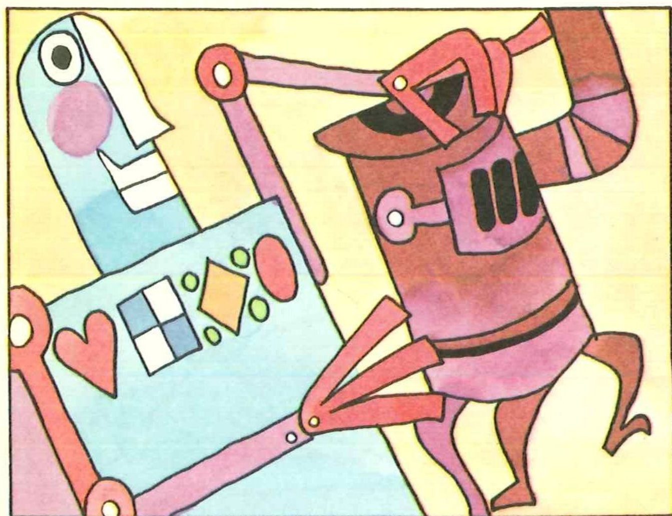
CSUPASZEM ÉS PLÉHEMBER

1. A mai program: vasgyűjtés.

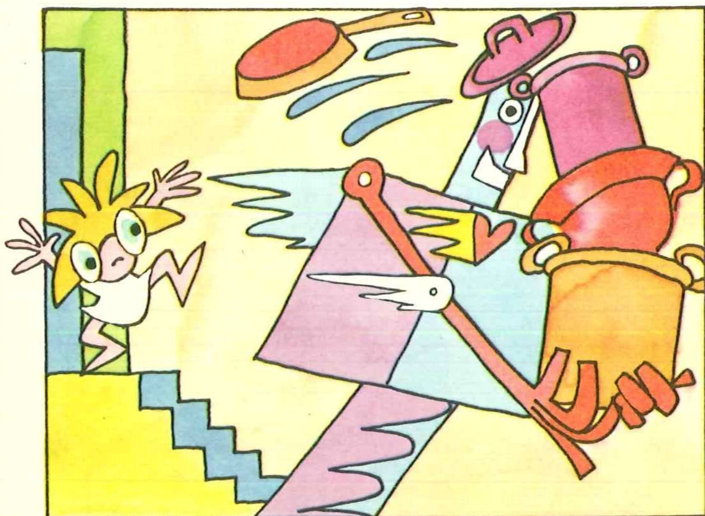
2. Indulj, szedd össze az ócskaságokat!

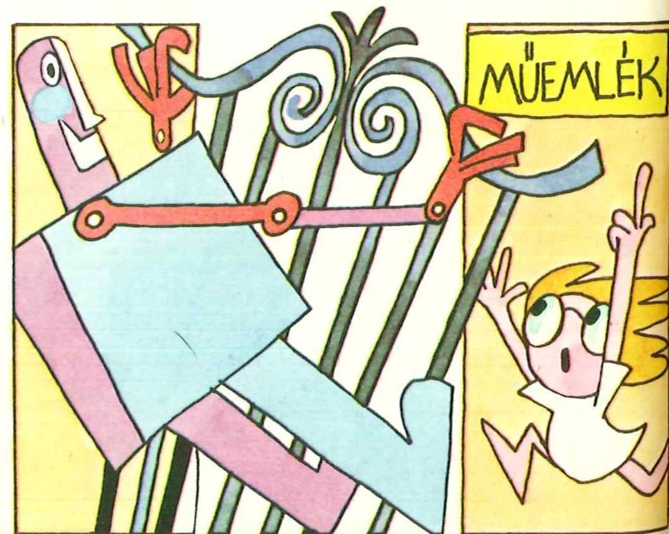
3. Te, az egy jó kályha!

4. Hé, az ágyam!

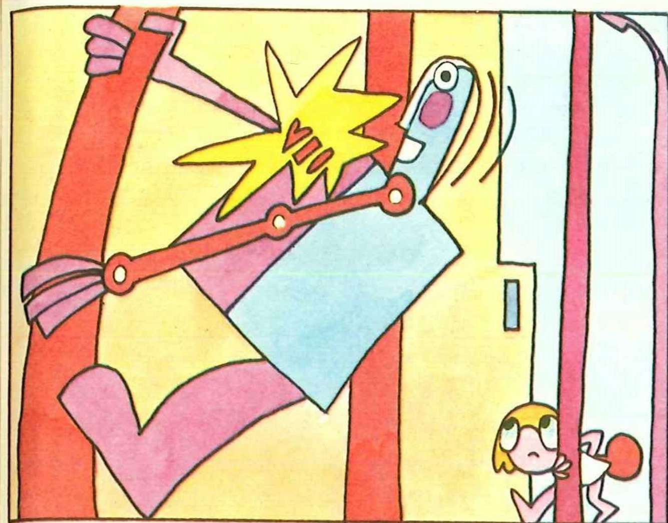

5. Egek! Viszi az edényeket!

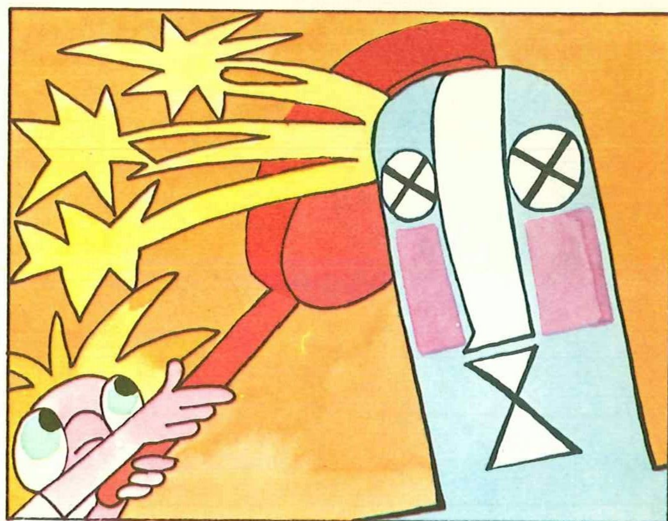

6. Nem látod? Műemlék!

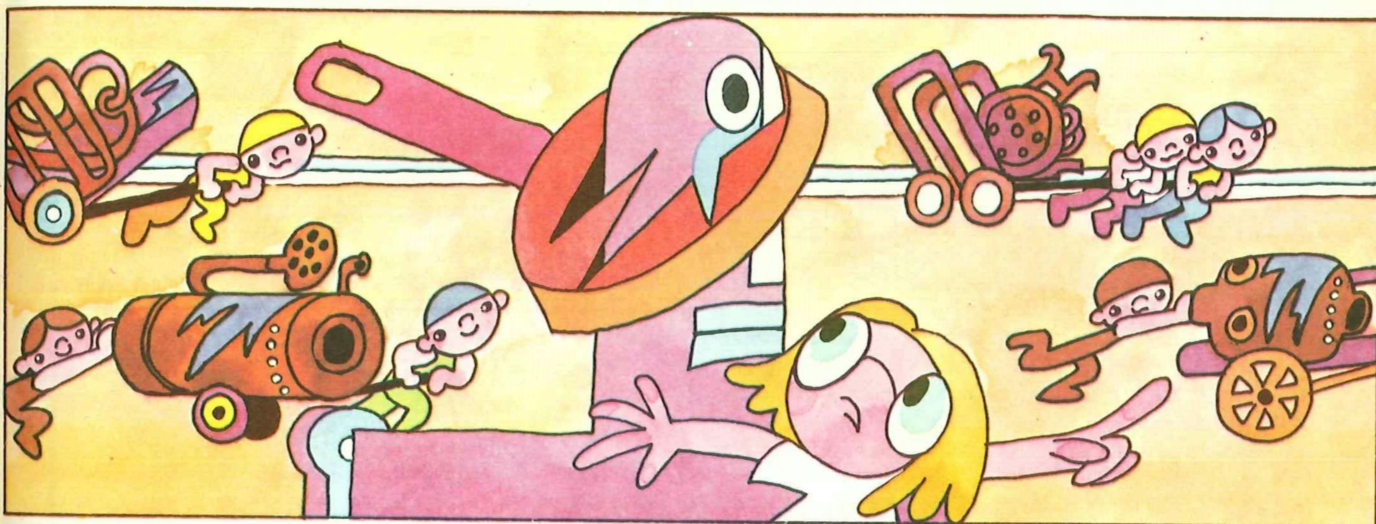
VASGYŰJTŐ VERSENY

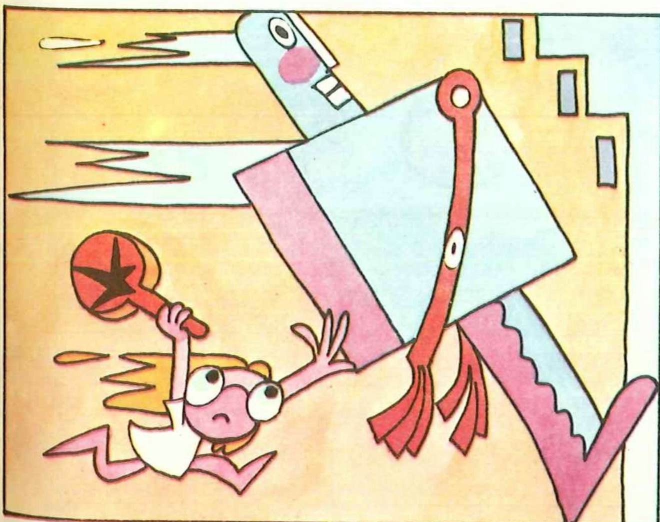
7. Kidönti a lámpaoszlopot!

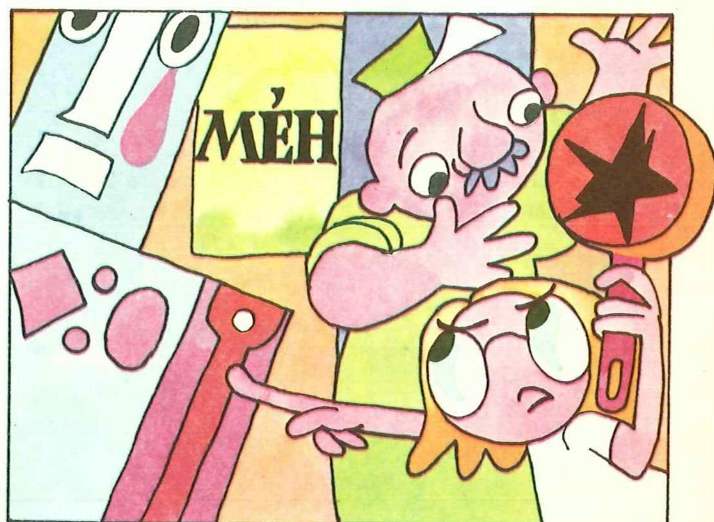
8. Pardon! Nem tudlak másképp leállítani.

9. Látod? Mind megelőznek.

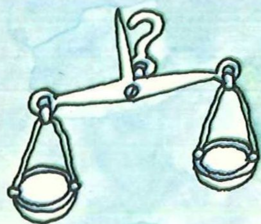
10. Téged viszlek a MÉH-be!

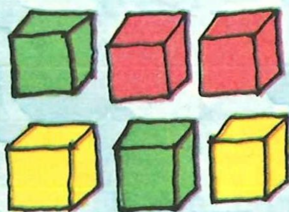

11. Csupaszem! Hát nem tudod, hogy csak ócskavasat veszünk át?!

Májusi fejtörő

Méricskélés

Van egy finom, pontos mérlegünk, de súly nincs hozzá. Van hat látszólag teljesen egyforma kockánk, egyforma méretűek, színűek. Öt kocka 10—10 dekagramm súlyú, a hatodik azonban csak 9 dekagrammos. Állapítsátok meg a mérleg segítségével, hogy melyik ez a kocka. Kikötés: csak két mérést szabad végezni!

Lóugrás szerint

Olvassátok össze a betűket a megjelölt betűtől elindulva lóugrás szerint.

		3	4	5		6	7	8	
	■	10			■	11			
	13		■	14	15			■	
			17	■	18			19	
		■	21.			■	22		
				■	24		■	25	

Keresztrejtvény

Vízszintes: 1. Májusi jelszavunk (a nyíl irányában folytatva). 9. Ellentétes kötőszó. 10. A méh hangja. 11. Legelő közepe. 12. Táplálkozás. 14. Hajókikötő (ékezethiba). 16. Csapat. 18. Hegyi állat. 20. GE. 21. Rá, régiesen. 22. Fájdalomkiáltás. 23. Száraz gallyak. 24. Háziállat. 25. ZE.

Függőleges: 1. Íz. 2. Belélegezzük. 3. Okos embernek sok van (fordítva). 4. NÜ. 5. Azonos betűk. 6. Jelzése. 7. Gyorsan fel! 8. Tagadó szó. 13. Tapintva észlel. 15. Rozália része. 17. Egres közepe. 19. Gyom.

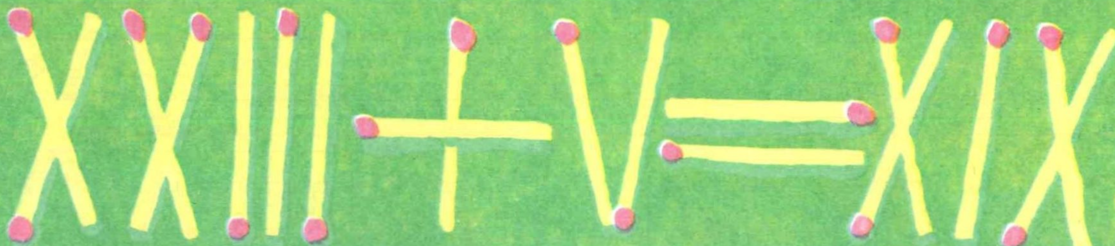
A keresztrejtvényből csak a vízsz. 1. és függ. 2-t kell beküldeni.

Oszd szét!

Osszátok szét négy egyforma alakú területre a négyszöget úgy, hogy mindegyik részben legyen alma, körte, narancs és banán.

Gyufaszámtan

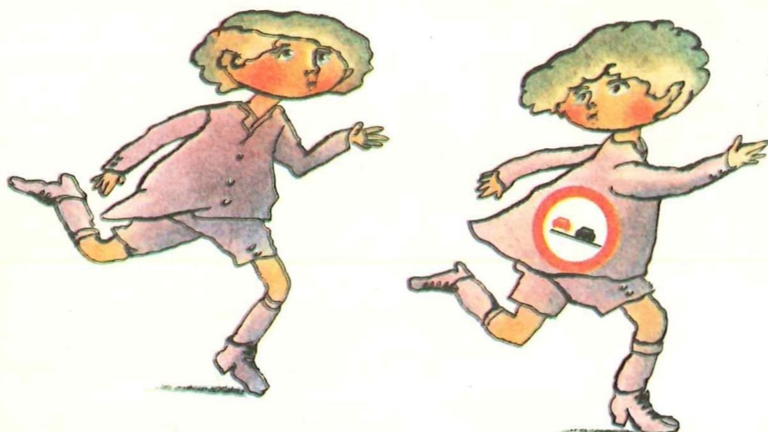
Rakjátok ki gyufákból ezt az egyenlőséget, amely így hibás. Egyetlen gyufát kell más helyre tenni és igaz lesz. Hogyan?

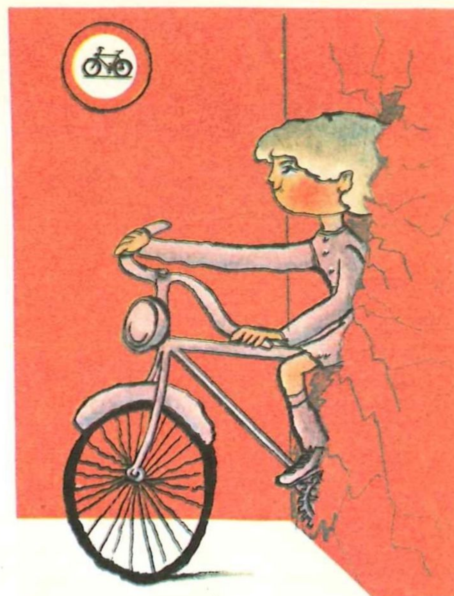

Valamennyi megfejtést írjátok le, de csak júniusban küldjétek el.

Előzni tilos

Dallos Jenő:
Tréfás KRESZ-táblák

Kerékpárral behajtani tilos

Vigyázat!
Csúszós úttest

Előírt legkisebb sebesség

kisdobos

A Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja XXVII. évf. 5. sz.
Szerkesztő: Kelemen Sándor
Levélcím: Kisdobos szerkesztősége, 1502 Budapest, Postafiók 100. Telefon: 660-162
Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: Dr. Petrus György
Kiadóhivatal: 1374 Budapest VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben
és a Posta Központi Hírlapirodánál (KHI) 1900 Budapest V., József nádor tér 1. közvetlenül
vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215-96 162 pénzforgalmi jelzőszámlára.
Megjelenik évenként tíz alkalommal.
Előfizetési díj 1 évre 40,— Ft, I. félévre 24,— Ft, II. félévre 16,— Ft, negyedéves előfizetés nincs.
Készült a Kossuth Nyomdában. 78.0249. Felelős vezető: Monori István vezérigazgató
INDEX: 25.442
Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.
A címlap Vida Győző munkája,
a hátsó címlapot Jenkovszky Iván rajzolta

Ára: 4,— Ft

